

Broj: X-KŽ-06/182
Sarajevo, 06.02.2007. godine

	Sud BiH / Суд БиХ
	Krivično odjeljenje i Apelaciono odjeljenje / Кривично одјелјење и Апелационо одјелјење
	Odjel I i Odjel II / Одјел I и Одјел II
	Одјел за судску управу / Одјел за судску управу
X-KŽ/06/182	207
14. d.	27-02-2007 (Sib/Grp.)
M. Matković	13:43

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Miletić Azre kao predsjednice vijeća i sudija Vukoje Dragomira i Ilić Venceslava kao članova vijeća, uz sudjelovanje Neradin Emira kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Dushi Leonarda, zbog krivičnog djela organizirani kriminal iz člana 250. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i dr., odlučujući o žalbi branioca optuženog Dushi Leonarda, advokata Podrug Muhameda, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-06/182 od 31.10.2006. godine, nakon održane javne sjednice vijeća Apelacionog odjeljenja dana 25.01.2007. godine u prisutnosti tužiteljice Gafić Jasmine, optuženog i njegovog branioca advokata Podrug Muhameda, na sjednici vijeća održanoj dana 06.02.2007. godine, donio je:

PRESUDA

Djelimično se uvažava žalba branioca optuženog Dushi Leonarda, pa se presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-06/182 od 31.10.2006. godine u odnosu na optuženog Dushi Leonarda **preinačava i sudi**:

Optuženi LEONARD DUSHI, rođen 27.05.1972. godine u mjestu Shkoder, Republika Albanija, koristio se putnom ispravom SRJ na ime Elšani Besim iz Prizrena, po nacionalnosti Albanac, državljanin R Abanije, privremeno nastanjen u Sarajevu u ulici Envera Šehovića broj 36/III, nalazi se u ekstradicionom pritvoru po rješenju Suda Bosne i Hercegovine broj EX-51/05 od 27.09.2005 godine.

I

KRIV JE

Što je:

1. U periodu od 19.11.2004. pa do 27.09.2005. godine, nakon što se Dushi Leonard, kao pripadnik zločinačke organizacije, dogovorio sa njemu poznatim licima- saučesnicima, u ilegalnom prebacivanju lica iz Albanije, preko Crne Gore, zatim u BiH, te dalje prema Italiji, za koje svrhe je prethodno pribavio putnu ispravu SRJ broj 002843014, gdje su na originalnom obrascu unešeni podaci na ime Elšani Besim, te njegova fotografija, dana 19.11.2004 godine, došao u Sarajevo, gdje je iznajmio stan u ulici Envera Šehovića broj 36/III, Općina Novo Sarajevo, prijavio se u Odjeljenu za strance MUP-a Kantona Sarajevo

na ime Elšani Besim iz Prizrena, a sve u namjeri kako bi stan koristio za vršenje raznih krivičnih djela, a posebno za smještaj krijumčarenih lica iz Albanije, Srbije i Crne Gore, koje je u dogovoru sa njemu poznatim licima prebacivao u Sarajevo, gdje im je davao utočište u navedenom stanu do predaje ovih krijumčarenih lica drugim, njemu poznatim licima za prebacivanje u zemlje Zapadne Evrope, u kojem stanu je čuvao i druge predmete i dokumentaciju koja mu je bila potrebna radi vršenja ovih krivičnih djela i to: lična karta R Italije broj AH5447810 izdata na dan 13.09.2002 godine na ime Dushi Leonard, rođen 27.05.1972 godine u mjestu Shkoder Republika Albanija (fotografija kao na putnoj ispravi na ime Elšani Besim), sanitarna knjižica na ime Dushi Leonard broj 48421 izdata 28.01.2002. godine, u Italiji, potvrda o prijavi boravišta za strance izdata dana 19.11.2004. godine u Odjeljenju za strance MUP-a KS na ime Zeneli Suleta iz Uroševca, putna isprava Republike Albanije broj ZO839768 na ime Rexepi Bujar, rođen 04.08.1981. u mjestu Shkoder, izdata na dan 19.02.2004 godine sa nepoznatom fotografijom, putna isprava Republike Albanije broj 1806780 na ime Qefalia Petrit rođen 15.03.1969 godine u mjestu Goraj, Shkoder, R Albanija, izdata na dan 17.03.2001 godine, sa nepoznatom fotografijom, lična karta SRJ broj KP25581 na ime Avni Krasniqi rođen 22.04.1974 godine u Prištini AP KiM R Srbija sa fotografijom optuženog, te fotokopija putne isprave na ime Elšani Besim, koju je Dushi Leonard predočio službenicima II PU Sarajevo, kao i dežurnom tužitelju Ostojić Cvjetku, legitimišući se tim imenom i prezimenom (putna isprava nalazi se kod optuženog), dana 26.09.2005 godine angažovao Iseni Eljmija kao vozača i pomagača u preuzimanju krijumčarenih lica u BiH, gdje je Iseni na dan 26.09.2005 godine preuzeo dva lica iz Albanije i to Rakaj Alfonsa i Ler Ermala, lica zainteresovana za odlazak u zemlje Zapadne Evrope-Italiju, koja lica su zajedno sa NN licem- organizovanim vodičem, šumskim putevima prešli granicu Albanije u Crnu Goru, a zatim u Crnoj Gori u mjestu Tuzi, nakon što su predata drugom NN licu, organizovanom vozaču, istom platili 800,00 Eura (400 Eura po osobi), kao polovinu novčanog iznosa cijene za ilegalno prevođenje preko međudržavnih graničnih prijelaza, kada su lica u ranim jutarnjim časovima stigla u Sarajevo, gdje ih je prema uputama Dushi Leonarda preuzeo Iseni Eljmi i smjestio u njegov stan u ulici Envera Šehovića broj 36/III, dajući licima upute da ostanu u stanu i nikome ne otvaraju vrata, kako je to naredio Leonard, da bi službenici II Policijske uprave na dan 27.09.2005. godine, po službenom pretresu pomenutog stana, u istom pronašli ova dva lica iz R Albanije pod imenom Rakaj Alfons i Ler Ermal, i nakon što su službenici II PU legitimisali lica koja žele da uđu u gore pomenuti stan, utvrdili da se jedno lice predstavilo kao Elšani Besim i pokazalo takvu ličnu kartu, dok je drugo lice bio Bajrić Almir, rođen 23.06.1985 godine iz Bužima, kojeg je Dushi Leonard imao namjeru angažovati za prevođenje ovih albanskih državljana na graničnom prelazu Izačić između BiH i R Hrvatske,

dakle, optuženi Dushi Leonard, kao pripadnik zločinačke organizacije, iz koristoljublja preko državne granice preveo više lica koja ne ispunjavaju uslove za zakonit ulazak preko državne granice,

čime je počinio krivično djelo- Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom **Krijumčarenje osoba** iz člana 189. stav 1. KZ BiH,

pa ga sud , primjenom navedenih zakonskih propisa ,te članova 39., 42., 48. KZ BiH,

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD TRI (3) GODINE.

Na osnovu člana 56. KZ BIH u izrečenu kaznu zatvora optuženom se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru počev od 13.02.2007. godine pa nadalje, do momenta stupanja na izvršenje kazne zatvora.

Na osnovu člana 74. stav 1. KZ BiH, od optuženog Dushi Leonarda **oduzimaju se predmeti- dokumenti i to:** putna isprava SR Jugoslavije, serijski broj 002843014, izdata dana 02.07.2001 godine na ime, Elšani Besim, lična karta SR Jugoslavije, serijskog broja CP00013147, registarskog broja KP 25581, izdata dana 12.09.2001 godine, na ime Avni Krasniqi, putna isprava Republike Albanije broj Z0839768, izdata dana 19.02.2004 godine, na ime Rexhepi Bujar, rođen 04.08.1981 godine u mjestu Shkoder, putna isprava Republike Albanije broj 1806780, izdata dana 17.03.2001 godine, na ime Qefalia Petrit rođen 15.03.1969 godine u mjestu Goraj, Shkoder, te potvrda o prijavi boravišta za lice Zeneli Suleta, od 19.11.2004 godine i potvrda o prijavi boravišta za lice Besim Elšani, od 19.11.2004 godine.

II

Na osnovu člana 284. tačke c) ZKP BiH,

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

Da je:

1. U periodu od 03.08. do 06.09.2005 godine, u ulici Envera Šehovića broj 36/III Općina Novo Sarajevo, u namjeri pribavljanja protivpravne imovinske koristi, nakon što se lažno predstavio kao Elšani Besim, na koje ime je posjedovao falsifikovanu putnu ispravu, Dushi Leonard još u 2004 godini obećao Šalja Rešatu iz Makedonije, da će mu na nelegalan način obezbijediti odlazak u Belgiju, te nakon što je Šalja Rešat po dogovoru u avgustu mjesecu došao iz Makedonije u Sarajevo, ovog smjestio u iznajmljeni stan na gore pomenutoj adresi, a zatim mu na ime troškova odlaska u Belgiju u više navrata uzimao novac, pa kada je iznos dosegao 300 Eura, Šalja Rešat je slučaj prijavio MUP-a Kantona Sarajevo- II PU, zbog čega je Kantonalni tužilac dana 07.09.2005 godine otvorio istragu pod brojem KT-3177/05 protiv osumnjičenog Elšani Besima, zbog osnova sumnje na izvršenje krivičnog djela prijevara, na osnovu koje je Kantonalni sud Sarajevo donio

rješenje o određivanju pritvora za Elšani Besima (Dushi Leonarda) u trajanju od mjesec dana, da bi tužilac zatim obustavio istragu, te stavio prijedlog za puštanje iz pritvora na dan 15.09.2005 godine, jer je Šalja Rešat iz nepoznatih razloga naprasno promijenio iskaz, navodeći da prevare od strane osumnjičenog Elšani Besima nije bilo, nakon čega je Elšani Besim dana 27.09.2005 godine ponovno uhvaćen i priveden pred sudiju Suda BiH, a po potjernici Interpola iz Rima, Italija, kada je utvrđeno da se u ličnosti Elšani Besima radi o potraživanom Dushi Leonardu, licu koga Interpol Rim potražuje zbog izvršenja, odnosno saučesništva u izvršenju djela teške krađe, ilegalne imigracije, zbog članstva u kriminalnom udruženju te krivotvorenje pasoša i dr.

2. Dana 13.08.2005 godine oko 02,30 sati u ulici Envera Šehovića broj 54, Općina Novo Sarajevo, nakon što je podesnim predmetom razbio vakumirano staklo na ulaznim kliznim vratima prostorija „General servisa“ D.O.O.. Sarajevo („Gorenje“), ušao u unutrašnjost prostorije, gdje je, podesnim predmetom razbio i stakla na troja vrata izloga, a zatim uzeo i prisvojio : 2 video kamere marke „Sony“, 7 mobilnih telefona marke „Nokia 7260“, „Nokia 6100“, „Nokia 6021“, „Nokia 6820“, „Sony Ericsson K 700I“, „Samsung SGH-E300“ i „Samsung SGH-X640“ te 1 fotoaparata digitalni marke DSC-S60, nakon čega se sa otuđenim predmetim udaljio u nepoznatom pravcu, čime je za sebe pribavio protivpravnu imovinsku korist, te oštetio navedenu firmu za iznos od 6.500,00 KM.

3. Dana 29.08.2005 godine oko 05,25 sati, na istom mjestu i u istoj prodavnici firme „General Servis“ d.o.o. Sarajevo, nakon što je upotrebom podesnog predmeta slomio staklo na ulaznim vratima, a zatim upotrebom fizičke snage odvalio okvir vrata, te po ulasku u unutrašnjost prostora prišao do dvije izložene vitrine, gdje je na ovima razbio staklo, a zatim sa polica uzeo i prisvojio : 1 auto DVD marke „Sony“ crne boje, 2 fotoaparata marke „Sony“ sive boje od kojih je jedan MP3 i 3 mobilna telefona marke „Nokia“ tip 6020, 6021, i 6100 crne boje, kao i dva diskmena, a zatim se udaljio sa lica mjesta, na koji način je za sebe pribavio protivpravnu imovinsku korist, a navedenoj firmi pričinio štetu u iznosu od oko 4.000,00KM,

dakle da je:

- a) pod tačkom 1. kao pripadnik zločinačke organizacije, iz koristoljublja preko državne granice preveo više lica koja ne ispunjavaju uslove za zakonit ulazak preko državne granice, te preinačene javne isprave upotrijebio kao prave,
- b) pod tačkama 2. i 3. provaljivanjem u zatvorenu prostoriju oduzeo tuđe pokretne stvari s ciljem da njihovim prisvajanjem pribavi sebi protivpravnu imovinsku korist,

čime bi:

- a) pod tačkom 1. počinio krivično djelo **organizovani kriminal** iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom **krijumčarenje osoba** iz člana 189. stav 1. KZ BiH, te krivično djelo **krivotvorenje isprave** iz člana 373. stav 2. KZ FBiH,

- b) pod tačkama 2. i 3. počinio produženo krivično djelo **teška krađa** iz člana 287. stav 1. tačka a) KZ FBiH.

Na osnovu člana 188. stav 2. i 4. ZKP BiH optuženi Dushi Leonard se oslobađa dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-06/182 od 31.10.2006. godine optuženi Leonard Dushi je oglašen krivim za počinjena krivična djela organizirani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), krivično djelo krivotvorenja isprave iz člana 373. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) i produženo krivično djelo teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a) KZ FBiH, pa mu je sud utvrdio kaznu zatvora u trajanju od tri godine za krivično djelo organizirani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH, kaznu zatvora u trajanju od šest mjeseci za krivično djelo krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. KZ FBiH i kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i deset mjeseci, te mu je primjenom odredaba člana 53. stav 1 i 48. KZ BiH izrekao mu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od pet godina. Istom presudom je drugooptuženi Eljimi Iseni oglašen krivim za počinjeno krivično djelo krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH i izrečena mu je uvjetna osuda kojom mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 10 mjeseci i istovremeno određeno da se ista neće izvršiti ukoliko u roku od dvije godine od dana pravosnažnosti presude ne poćini novo krivično djelo.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio advokat Muhamed Podrug, branilac optuženog Dushi Leonarda, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, s prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja uvaži žalbu, preinači prvostepenu presudu tako što će optuženog osloboditi od optužbe ili da ukine prvostepenu presudu, održi glavni pretres i provede dokaze na koje je žalba ukazala.

U obrazloženju žalbe, vezano za tačku 1. pobijane presude kojom je optuženi oglašen krivim za krivično djelo organizirani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH, branilac navodi da je za postojanje organizirane grupe kriminalaca potrebno postojanje strateškog i operativnog plana po kojim grupa djeluje i da mora biti sastavljena od najmanje 3 osobe, a da optužnica u ovom predmetu ne navodi niti jedan element u vezi sa organizovanom grupom kriminalaca, zbog čega i prvostepena presuda samo navodi da je optuženi „...sa njemu poznatim licima – saućesnicima dogovorio ilegalno prebacivanje lica...“, zbog čega smatra da nije dokazano postojanje zloćinaćke organizacije.

Branilac nadalje osporava ocjenu iskaza svjedoka Ler Ermala i Alfonsa Rakaja, na kojima je prvostepeni sud zasnovao presudu, obrazlažući da oni iste događaje opisuju na različit i sasvim suprotan način, da oni nigdje ne pominju optuženog iz čega proizilazi da on nije imao učešća u njihovom ilegalnom prebacivanju, te da su njihovi iskazi u suprotnosti sa obrazloženjem pobijane presude. Takođe, osporava iskaz svjedoka Šelja Rešada koji je dao policiji dana 07.09.2005. godine kao neodređen i neubjedljiv, dok naprotiv smatra da je u potpunosti prihvatljiv njegov iskaz dat 09.09.2005. godine u Kantonalnom tužilaštvu u Sarajevu, a u kojem je izmjenio svoj raniji iskaz, uz obrazloženje da je bio van sebe zbog izgubljenog novca na kocki pa je prijavio optuženog da mu je obećao da će ga prebaciti u Belgiju za 300,00 EUR, iako stvarno nije imao nikakvog dogovora sa njim.

U odnosu na iskaz svjedoka Zečić Mehmeda, na kojem je prvostepeni sud između ostalog, zasnovao zaključak da je optuženi djelovao kao pripadnik zločinačke organizacije, branilac ukazuje da sud ovaj iskaz nije naveo u izvornom obliku već samo djelimično čime je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Branilac nadalje osporava utvrđenje prvostepenog suda da je optuženi izvršio bilo kakvo prebacivanje lica preko državne granice radi sticanja imovinske koristi smatrajući da to ne proizilazi iz iskaza svjedoka koji su saslušani u prvostepenom postupku, dok su materijalni dokazi pronađeni u stanu u ul. Envera Šehovića oduzeti od Šalja Rešata a ne od optuženog.

U odnosu na ovo krivično djelo smatra da je izreka presude neodrživa, nerazumljiva, protivriječna sama sebi i razlozima presude i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama čime su počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. ZKP BiH.

U odnosu na krivično djelo iz tačke 2. izreke pobijane presude branilac u žalbi osporava stručnost vještaka Dedović Muniba i Katana Ismeta i navodi da se na njihovim nalazima i mišljenjima ne može zasnivati osuđujuća presuda, te da je u tom pogledu počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. ZKP BiH jer je izreka presude nerazumljiva, protivriječna sama sebi i razlozima presude i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Vežano za produženo krivično djelo teške krađe iz tački 3. i 4. pobijane presude, branilac ukazuje da je postupak prepoznavanja optuženog od strane svjedoka Fadila Aliju u Drugoj policijskoj stanici dana 27.09.2005. godine proveden protivno zakonu jer su u prostoriji za prepoznavanje, pored optuženog, svjedoku pokazana još tri lica, svi policajci, od kojih je jedan već uzimao iskaz od svjedoka. Osim toga, prilikom opisivanja optuženog prije nego što su mu pokazana lica za prepoznavanje, svjedok je naveo da lice koje mu je dalo mobitele ima kratku smeđu kosu, a na zapisniku od 16.10.2006. godine, sud je konstatovao, kao dokaz na traženje odbrane, da optuženi ima crnu kraću kosu. Iako je svjedok i na glavnom pretresu prepoznao optuženog, branilac ukazuje na okolnost da je svjedok prije svjedočenje vidio kako optuženog dovodi policija sa svezanim rukama.

Vežano za snimak sigurnosne kamere u prostorijama „Gorenje“ d.o.o branilac ističe da se na njemu ne može prepoznati optuženi, što je potvrdio i svjedok Zečić Mehmed, te da vještak Šahbaz Hazim nije bio stručan da da mišljenje da li je snimak original jer isti nije na listi sudskih vještaka.

Takođe, smatra da nije dokazano da je optuženi razbio staklo na prostorijama Gorenje servisa d.o.o. i otuđio navedene predmete 13.08. i 29.08.2005. godine, a sva tri mobitela koji su pronađeni kod svjedoka Fadila Aliju potiču od krađe koja je izvršena 13.08.2006. godine dok nikakvi dokazi ne postoje u vezi sa krađom od 29.08.2005. godine.

Najzad branilac u žalbi zaključuje da je čitav postupak bio pun manjakavosti, da su iskazi svjedoka kontradiktorni i da prvostepeni sud u obrazloženju uopće ne spominje ono ide u prilog odbrani i što bi osuđujuću presudu moglo dovesti u pitanje.

Zbog niza propusta obrazloženih u žalbi, branilac smatra da je pobijana presuda neodrživa, protivriječna sama sebi i bez obrazloženja odlučnih činjenica, te da je donesena na temelju pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja koje je posljedica okolnosti da je sud nije pravilno ocjenio dokaze u njihovoj uzajamnosti, niti je pravilno utvrdio sve odlučne činjenica.

Obrana nadalje osporava odluku prvostepenog suda o oduzimanju dokumenata pronađenih u iznajmljenom stanu iz razloga što ti dokumenti nisu vlasništvo optuženog nego Šalja Rešata, koji je boravio u stanu i od koga su i oduzeti, kako je to i vidljivo iz potvrde o oduzimanju ovih dokumenat, zbog čega je odluka o oduzimanju u suprotnosti sa zakonom i na štetu optuženog.

Opreza radi branilac optuženog je prigovorio i visini izrečene kazne, navodeći da sud nije cijenio sve olakšavajuće okolnosti koje se ogledaju u tome da je optuženi mlad čovjek, bez zaposlenja i porodičan odnosno da ima ženu i maloljetnog sina koji se nalaze u Albaniji bez sredstava za život. S druge strane, ukazuje se da je sud uzeo kao otežavajuću okolnost da je optuženi pokazao upornost u izvršenju krivičnih djela iako to ne proizilazi iz provedenog dokaznog postupka, kao i da je uzeta kao otežavajuća okolnost činjenica da se protiv optuženog vodi drugi krivični postupak, a što nije obrazloženo u pobijanoj presudi.

Na javnoj sjednici vijeća Apelacionog odjeljenja branilac optuženog je ostao kod žalbe i žalbenih navoda, ponovivši da je pobijana presuda donesena na osnovu dokaza koji ne postoje a da sud nije dao validno obrazloženje. On je posebno naglasio da nije dokazano postojanje organizovane grupe za izvršenje krivičnih djela jer nema cilja i namjere kao bitnih elemenata, da su iskazi svjedoka Ler Ermala i Rakaj Alfonsa kontradiktorni a da je svjedok Šalja Rešat nepouzdan jer je na kocki izgubio novac a onda optužio optuženog da mu duguje isti novac. Takođe je ukazao da je vještak Bilić Esad vještačio bez originalne isprave, dok su ostali vještaci nestručni, te da je prepoznavanje optuženog od strane svjedoka Aliju Fadila u policijskoj stanici izvršeno nezakonito.

Optuženi se pridružio navodima branioca i posebno ukazao da je u Bosnu i Hercegovinu došao 2004. godine, kada ga je jedan Albanac iz Makedonije prevario za 6.000,00 EUR zbog čega ga je i želio prijaviti i deportovati iz BiH kako bi sačuvao taj novac. To je i uradio preko Šalja Rešata, koji je na kocki izgubio novac i onda optužio njega.

Tužilac Tužiteljstva BiH, Gafić Jasmina, je u odgovoru na žalbu izjavila da je u toku glavnog pretresa dokazano da je optuženi počinio krivična djela za koja se tereti, a da branilac u svojoj žalbi nigdje ne obrazlaže u čemu vidi povrede na koje se poziva. Ona je obrazložila da je optuženi iznajmio stan u Sarajevu, i da je njegova uloga bila da vrši prihvata lica koja žele ilegalno preći u zemlje zapadne Europe, prvenstveno Italiju, gdje se optuženi

takođe traži zbog krivičnog djela krijumčarenja osoba. Odgovarajući na navode žalbe, tužiteljica navodi da su iskazi svjedoka koji su čitani na glavnom pretresu uzeti u skladu sa zakonom, uz odgovarajuću pouku o njihovim pravima. Što se tiče vještaka koji se dali svoj nalaz i mišljenje tokom postupka, navodi da je izvršeno u skladu sa odredbama ZKP BiH i da se radi o iskusnim vještacima koji dugo obavljaju svoju dužnost, te da je sud pažljivo cijenio njihove iskaze. Takođe smatra da je čitanje iskaza svjedoka na glavnom pretresu provedeno u skladu sa zakonom, te predlaže da vijeće odbije žalbu branioca kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u vezi sa žalbenim prigovorima, vijeće Apelacionog odjeljenja je odlučilo kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

U odnosu na tačku 1. izreke, pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Naime, tačka 1. izreke sadrži opis konkretne krivičnopravne radnje optuženog koja supsumira u sebi sva bitna obilježja krivičnog djela krijumčarenja osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH, kao i okolnosti iz kojih proizilazi počinjenje navedenog djela u okviru organizovane grupe koja čini zločinačku organizaciju u smislu člana 250. stav 1. KZ BiH.

Tako je, prema činjeničnom opisu iz tačke 1. presude, optuženi dogovorio, sa njemu poznatim licima, ilegalno prebacivanje Rakaj Alfonsa i Ler Ermala iz Albanije, koji su bili zainteresovani za odlazak u Italiju, angažovao Iseni Eljmija da ih smjesti u njegov iznajmljeni stan u ul. Envera Šehovića broj 36/III u Sarajevu, uz upute da nikome ne otvaraju vrata, gdje su ih i pronašli pripadnici II Policijske uprave dana 27.09.2005. godine.

Ovakva izreka presude nije nerazumljiva niti postoji protivriječnost sa samom sobom i sa obrazloženjem, kako to branilac paušalno navodi u žalbi, ne precizirajući u čemu se ogleda nerazumljivost, odnosno protivriječnost. Istina, u izjavama svjedoka Rakaj Alfonsa i Ler Ermala postoje određena neslaganja u pojedinim detaljima, preciznije u visini iznosa novca koji su platili taksisti da ih preveze iz mjesta Tuzi u Crnoj Gori do Sarajeva, gdje svjedok Rakaj Alfons navodi da su mu dali po 400,00 Eura, dok svjedok Ler Ermal ističe da su mu dali po 800,00 Eura. Pored toga, nesaglasnost se ogleda u tome da svjedok Rakaj Alfons opisuje da je, nakon što su došli u Sarajevo i kontaktirali optuženog putem mobitela, do njih došla jedna osoba koju je optuženi poslao i pokupila ih sa malim crvenim vozilom marke Fiat, dok svjedok Ler Ermal navodi da ih je pokupio optuženi sa tim istim vozilom i smjestio ih u stan u ul. Envera Šehovića. Međutim, ove razlike, po ocjeni ovog vijeća, ne predstavljaju protivriječnosti, niti odstupanja u bitnom, nego samo razlike u pojedinim detaljima iskaza, kako je to prvostepeni sud obrazložio na strani 12. pobijane presude, a što i ovo vijeće prihvata u cjelosti. Oba svjedoka su saglasni da su taksisti iz mjesta Tuzi platili vožnju u eurima. Ograničenje koje proizilazi iz same prirode posrednog izvođenja dokaza, u konkretnom slučaju čitanjem iskaza iz istrage, je onemogućilo potpuno razjašnjenje ove okolnosti, što i po ocjeni ovog vijeća nije imalo bitnijeg uticaja na potpunost i pravilnost činjeničnog utvrđenja. Naime, polazeći od stanja u kojem su svjedoci davali svoje iskaze ovlaštenim licima II Policijske uprave nakon ilegalnog ulaska u BiH, nakon jednog dana provedenog u stanu optuženog u strahu da ne budu otkriveni od policije, te nepoznavanja jezika, zbog čega su izjave date putem sudskog tumača, što samo po sebi nosi rizik od manjih nepreciznosti prevoda iskaza, vijeće smatra razumljivom razliku u iskazima svjedoka u pogledu visine iznosa koji su platili taksisti za prevoz. To posebno kada se ima u vidu povezanost iznosa koje svjedoci navode - 800,00 Eura što je isto kao i po 400,00 Eura,

što je opet, po ocjeni ovog vijeća, uzorkovano nerazjašnjenjem da li se ti iznosi odnose za jedno ili za oba lica (400 ili po 400 Eura).

Ocjenom ovih iskaza u njihovoj međusobnoj vezi, kao i u vezi sa ostalim dokazima, prvenstveno iskazom policajca Zečić Mehmeda u kojem se navodi da su u stanu u ul. Envera Šehovića broj 36/III, za koji nije sporno da ga je iznajmljivao optuženi, postupajući po naredbi suda za pretresanje, zatečeni ovi svjedoci i pronađen veći broj ličnih dokumenata raznih vrsta, vijeće smatra dokazanim da su svjedoci platili taksisti najmanje po 400,00 Eura za prevoz do Sarajeva, i da ovi iskazi ne isključuju jedan drugog ni u ovim konkretnim detaljima, tj. da nisu u suprotnosti, kako to žalba ukazuje, a što je pravilno ocjenio prvostepeni sud.

Iz istih razloga vijeće smatra da ni nesaglasnost svjedoka oko toga ko ih je pokupio sa vozilom marke Fiat i odveo u stan koji je optuženi iznajmljivao ne predstavlja protivriječnost, nego pogrešne navode svjedoka Ler Ermala, ili pogrešan prevod njegovih navoda, na što ukazuje niz okolnosti, kao što je prepoznavanje dugooptuženog Iseni Eljmija od strane svjedoka Rakaj Alfonsa kao lica koje je optuženi poslao po njih i koje ih je pokupilo sa vozilom marke „Fiat“ i smjestilo u stan optuženog (kojeg svjedok nije ranije poznao, niti znao da je u kontaktu sa optuženim), te izjave svjedoka Vinovrški Zdravka, Omeragić Amera i Irfana Kaljače, iz kojih je vidljivo da su optuženi Dushi, ali i Iseni Eljmi koristili vozilo „Fiat Punto“ crvene boje. Ovi navodi potvrđuju iskaz svjedoka Rakaj Alfonsa, da je Iseni Eljmi došao po njih i smjestio ih u stan optuženog po njegovom nalogu, kako je to pravilno utvrdio i obrazložio prvostepeni sud, pa su žalbeni navodi koji ukazuju na povredu odredaba krivičnog postupka u ovom pravcu neosnovani.

Ocjenom iskaza svjedoka koji su svjedočili na navode tačke 1. presude, te pribavljenih materijalnih dokaza, prvostepeni sud je pravilno utvrdio činjenično stanje iz kojeg proizilazi da je optuženi preduzeo krivičnopravne radnje koje su mu stavljene na teret tačkom 1. optužnice. Nisu osnovani žalbeni prigovori da svjedoci Rakaj Alfons i Ler Ermal ne povezuju optuženog sa njihovim ilegalnim prelaskom granice, jer upravo svjedok Ler Ermal navodi da je zajedno sa Rakaj Alfonskom, prije tri mjeseca, kontaktirao Leovu suprugu u Skadru, koju lično poznaje, i koja im je obećala da mogu otići u Sarajevo i javiti se optuženom, koji će im pomoći da se zaposle i dala im broj mobitela od optuženog.

I svjedok Rakaj Alfons, koji je takođe iz Skadra iz Albanije, je izjavio da poznaje optuženog i njegovu suprugu, te da je imao želju da ode u Italiju, zbog čega je njegova porodica kontaktirala izvjesnu osobu radi njegovog prebacivanja u Italiju. Cijeneći ove iskaze, te činjenicu da su oba svjedoka pronađena u stanu koji je iznajmljivao optuženi dan nakon njihovog dolaska u BiH, u kom stanu je takođe, pronađeno više ličnih dokumenata na razna imena lica albanske nacionalnosti, između ostalog, i falsifikovana lična karta sa slikom optuženog, njegov pasoš sa netačnim podacima, vijeće smatra dokazanim da je optuženi bio dio lanca za ilegalni prelazak lica iz Albanije u BiH i dalje u zemlje Evrope, te da su svjedoci Ler Ermal i Rakaj Alfons putem supruge optuženog stupili u kontakt sa članovima ove grupe i dogovorili ilegalni prelazak u BiH, te da ih optuženi dočeka u Sarajevu. Iz tog razloga su se oni odmah po dolasku u Sarajevo, mobitelom javili optuženom koji je rekao da ne može odmah doći po njih, ali da će poslati čovjeka, što je i uradio poslavši Iseni Eljmija, koji ih je smjestio u iznajmljeni stan optuženog, što je i prvostepeni sud pravilno utvrdio.

Da je optuženi bio dio grupe sastavljene od većeg broja lica dokazuje svjedočenje svjedoka Ler Ermala i Rakaj Alfonsa o načinu njihovog prelaska iz Albanije prvo u Crnu Goru, a zatim u BiH. Iz njihovih iskaza proizilazi da je tu bio uključen čitav niz lica, počev od supruge optuženog putem koje su stupili u kontakt sa optuženim i osobama koje vrše prebacivanje, do nekoliko vodiča kroz šumske putove, vozača i lica koja su im naplaćivala usluge, te čak i obezbjeđivala smještaj u hotelu u Nikšiću, za vrijeme dok su čekali da se skupi grupa zainteresovanih za ilegalni prelazak preko granice Srbije i Crne Gore i BiH, sa kojom su se onda sastali i prebačeni u Sarajevo u BiH, gdje ih je dočekaio optuženi, odnosno Iseni kojeg je on poslao po njih i smjestio ih u svoj iznajmljeni stan. Sve ovo jasno pokazuje da je optuženi djelovao u okviru organizirane grupe koja je djelovala u cilju ilegalnog prebacivanja lica preko granice a radi sticanja protivpravne imovinske koristi. U tom smislu je posebno važno svjedočenje Rakaj Alfonsa, koji navodi da ih je u Crnoj Gori, pored vozača sivog Golf-a koji ih je preuzeo, sačekala i nepoznata osoba starosti od oko 35 godine, visine oko 180 do 185 cm, razvijenije tjelesne građe, koja im se predstavila (svjedok se ne sjeća imena) kao lice koje je svjedokova porodica kontaktirala radi ilegalnog prelaska u Italiju, i obećala im da će stići u Italiju, ali da će mjenjati prevoze pri tome. Svjedok i Ler Ermal su toj osobi platili po 400,00 Eura. Ovakav razvoj događaja takođe potvrđuje i svjedok Ler Ermal, zbog čega vijeće ove činjenice prihvata kao dokazane, imajući dodatno u vidu da su ova svjedočenja u skladu sa ostalim dokazima, i logički se uklapaju u niz događaja koji slijedi sa njihovim dolaskom u Sarajevo, a koje potvrđuju i drugi svjedoci.

Ove okolnosti dakle, prvo uspostavljanje kontakta preko supruge optuženog, zatim dogovor sa nepoznatim licem u Crnoj Gori koje im obećava dolazak u Italiju u njegovoj organizaciji, plaćanje po 400,00 Eura za ilegalno prebacivanje u Italiju, organizacija puta koja uključuje spajanje sa drugim licima i zajedničko putovanje, osigurano prenoćište u hotelu u Nikšiću, te prelazak iz Srbije i Crne Gore u BiH mimo službenog graničnog prelaza, dolazak u Sarajevo gdje ih optuženi smješta u svoj stan, jasno ukazuju na postojanje organizirane grupe koja je upravo formirana radi izvršenja krivičnih djela krijumčarenja osoba, a koju čine optuženi, te ostala nepoznata lica koja su učestvovala u ilegalnom prebacivanju Rakaj Alfonsa i Ler Ermala u BiH, a koju je prvostepeni sud pravilno kvalificirao kao zločinačku organizaciju, u skladu sa članom 1. stav 17. KZ BiH.

Ovako utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno kvalificirao kao krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje lica iz člana 189. stav 1. KZ BiH, pravilno oglasivši optuženog krivim za počinjenje ovog djela.

Međutim, imajući u vidu utvrđenja ovog vijeća da optuženi nije počinio krivično djelo krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. KZ FBiH, vijeće je u skladu s tim, preinačavajući prvostepenu presudu, izmijenilo opis krivičnopravne radnje optuženog iz tačke 1. optužice, izostavljajući označenje putne isprave SRJ broj 002843014 na ime optuženog kao *krivotvorene*, pa je oglasilo optuženog krivim što je, radnjama opisanim u tački 1. izreke ove presude, počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje lica iz člana 189. stav 1. KZ BiH, za što mu je izreklo kaznu zatvora u trajanju od tri (3) godine, cijeneći olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, kao i svrhu kažnjavanja, istovjetno kao i prvostepeni sud u pobijanoj presudi.

Obzirom da je vijeće Apelacionog odjeljenja dana 13.02.2007. godine donijelo rješenje broj X-KŽ-06/182 kojim je, nakon ukidanja ekstradicionog pritvora u kojem se optuženi do tada nalazio, optuženom određen pritvor na osnovu člana 138. ZKP BiH, vijeće je odlučilo da se optuženom u izrečenu kaznu ima uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru po odluci ovog suda počev od 13.02.2007. godine, pa do momenta stupanja na izdržavanje izrečene kazne zatvora.

Nasuprot ovome, osnovano se u žalbi branioca ukazuje da nije dokazano da je optuženi, radnjom opisanom u tački 2. optužnice počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje lica iz člana 189. stav 1. KZ BiH, niti krivično djelo krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. KZ FBiH.

Naime, članom 189. stav 1. KZ BiH propisano je da krivično djelo krijumčarenje osoba čini: „*Ko iz koristoljublja **prevede preko državne granice jedno ili više lica koja ne ispunjavaju uslove za zakoniti ulazak preko državne granice...***“

Da bi postojalo svršeno ovo krivično djelo neophodno je da je izvršena radnja **prevođenja preko državne granice**, odnosno da je neko lice prevedeno preko državne granice.

Analizom krivičnopravne radnje koja se optuženom stavlja na teret tačkom 2. optužnice, te uvidom u dokaze izvedene na glavnom pretresu, vijeće je utvrdilo da radnja izvršenja ovog krivičnog djela (prevođenje preko državne granice) nije ni započeta, jer samo obećanje optuženog da će Šalja Rešadu obezbjediti nelegalan odlazak u Belgiju i njegovo smještanje u stanu optuženog uz uzimanje određene količine novca od njega na ime obećane usluge ne predstavlja, po ocjeni ovog vijeća, izvršenje radnje prevođenja preko državne granice. Šta više, ne postoji ni pokušaj ovog djela, jer optuženi nije iz faze pripremanja prešao u fazu izvršenja radnje krivičnog djela odnosno prevođenja druge osobe preko državne granice, obzirom da činjenični opis tačke 2. optužnice u tom pravcu ne daje nikakve detaljnije okolnosti koje bi precizirale način, sredstva ili mjesto izvršenja radnje datog krivičnog djela, niti na to ukazuju dokazi izvedeni na glavnom pretresu.

Dakle, radnja koja je optuženom stavljena na teret tačkom 2. optužnice ne predstavlja krivično djelo krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. KZ BiH, jer nedostaje bitno obilježje krivičnog djela krijumčarenje osoba koje se ogleda u preduzimanju radnje prevođenja preko državne granice. Kako ni iz dokaza izvedenih na glavnom pretresu na proizilazi postojanje ovog obilježja, vijeće zaključuje da nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje se optužuje, pa je, na osnovu člana 314. stav 1. ZKP BiH preinačilo pobijanu presudu i u skladu sa članom 298. stav 1. tačka a) i 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH, optuženog oslobodilo od optužbe da je, radnjama opisanim u tački 2. optužnice, počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje lica iz člana 189. stav 1. KZ BiH.

Nadalje vijeće takođe nalazi osnovanim žalbeni prigovor da je prvostepeni sud pogrešno kvalifikovao radnju posjedovanja falsifikovane putne isprave SRJ broj 002843014 na ime Elšani Besima, a sa fotografijom optuženog, kao krivično djelo krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. KZ FBiH.

Naime, iz provedenih dokaza, odnosno nalaza i mišljenja vještaka Ismeta Katane od 08.09.2005. godine proizilazi da je ova putna isprava autentičnog obrasca, bez tragova koji

bi ukazivali na falsifikovanje kako ispisanog sadržaja tako i zamjene fotografije, dok se ovaj vještak nije mogao izjasniti o vjerodostojnosti unesenih podataka obzirom na razliku u mjestu prebivališta i mjestu izdavanja isprave. Za ovo vijeće je nesporno da se na ovoj putnoj ispravi nalazi fotografija optuženog, čije je pravo ime u toku postupka utvrđeno kao Dushi Leonard, što dakle ne odgovara sadržaju putne isprave, koju je optuženi predočio službenicima II Policijske uprave, kao i kantonalnom tužiocu Kantona Sarajevo.

Radnja izvršenja ovog krivičnog djela je u članu 373. stav 1. KZ FBiH definisana na slijedeći način: „ *Ko izradi lažnu ispravu ili preinači pravu ispravu s ciljem da se takva isprava upotrijebi kao prava, ili ko lažnu ili preinačenu ispravu upotrijebi kao pravu ili je nabavi radi upotrebe...*“. Izrada lažne isprave znači stvaranje isprave u kojoj je kao izdavalac označeno lice koje tu ispravu stvarno nije izdalo, nezavisno od istinitosti ili neistinitosti sadržaja isprave, dok preinačenje prave isprave obuhvata suštinsku izmjenu sadržaja već postojeće autentične isprave.

U konkretnom predmetu optuženi je oglašen krivim da je krivotvorenu ispravu (ispravu krivotvorenu po svom sadržaju) upotrijebio kao pravu. Međutim, po ocjeni ovog vijeća, opis krivičnopravnih radnji koje se optuženom stavljaju na teret tačkama 1. i 2. optužnice (iako optuženi pobijanom presudom nije oglašen krivim da je radnjama iz tačke 1. optužnice počinio krivično djelo krivotvorenje isprave, ova tačka u činjeničnom opisu pominje pribavljanje krivotvorene putne isprave SRJ broj 002843014), a za koje je oglašen krivim u pobijanoj presudi, ne sadrži jasan opis činjenica koje predstavljaju bitna obilježja krivičnog djela krivotvorenja isprava iz člana 373. stav 1. KZ FBiH, niti postojenje ovih obilježja proizilazi iz dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu.

Naime, kao prvo optužnica, a ni izreka pobijane presude, ne sadrži činjenični opis iz kojeg bi proizašlo postojanje lažne ili preinačene isprave, u smislu određenja datog u članu 373. stav 1. KZ FBiH, a zatim i precizno definisanu upotrebu takve isprave, što predstavlja bitno obilježje krivičnog djela krivotvorenja isprave.

Polazeći od zakonske definicije ovog krivičnog djela, vijeće smatra da nije dokazano da putna isprava SRJ broj 002843014 na ime Elšani Besima a sa fotografijom optuženog, predstavlja lažnu ispravu, jer je izvjesno da u samoj ispravi stoji da je izdata od strane nadležnog organa (SUP Priština – koji je inače nadležan za izdavanje putnih isprava) što dokazi Tužilaštva ne pobijaju, a što potvrđuje i iskaz vještaka Ismeta Katane.

Vještak Ismet Katana samo konstatuje u svom nalazu i mišljenju postojanje nesaglasnosti u pogledu mjesta izdavanja putne isprave i mjesta prebivališta nosioca putne isprave. Međutim, ova razlika, sama za sebe, ne može dovesti do zaključka o postojanju lažne isprave, jer je za lažnu ispravu bitno da je kao izdavalac označeno lice koje ispravu nije stvarno izdalo, dok bi se u konkretnom postojanju navedene razlike moglo cijeniti samo u okviru mogućnosti postojanja kakvog drugog krivičnog djela.

S druge strane, ova putna isprava ne predstavlja ni preinačnu ispravu, jer na njoj nije ništa mijenjano, niti su pronađeni bilo kakvi elementi falsificiranosti, kako je to obrazložio vještak Katana Ismet, a što ovo vijeće u cjelosti prihvata, jer se radi o vještaku Tužilaštva, a ni odbrana ne osporava njegovo mišljenje u ovom dijelu.

U toku postupka je samo dokazano da lični podaci nosioca putne isprave ne odgovaraju fotografiji koja se nalazi u datoj ispravi, dakle netačnost se odnosi na sami sadržaj isprave. Međutim, pitanje istinitosti sadržaja isprave se mora posmatrati odvojeno, izvan ovog krivičnog djela, jer ne predstavlja njegovo obilježje, dok s druge strane nije dokazano postojanje lažne ili preinačene isprave kao zakonskog obilježja bića krivičnog djela krivotvorenja isprave zbog čega je ovo vijeće u smislu člana 314. stav 1. ZKP BiH preinačilo pobijanu presudu i u skladu sa članom 284. tačka c) ZKP BiH, optuženog oslobodilo od optužbe da je, radnjama opisanim u tački 2. optužnice, počinio krivično djelo krivotvorenja isprave iz člana 373. stav 2. KZ BiH.

Vezano za tačku 3. i 4. izreke pobijane presude vijeće nalazi osnovanim žalbeni prigovor da se osuda za ove radnje zasniva na dokazu koji je pribavljen bitnim povredama odredaba ZKP BiH, suprotno članu 10. ZKP BiH.

Naime, prepoznavanje optuženog, koje je izvršio svjedok Aliju Fadil dana 27.09.2005. godine u prostorijama II Plićijske uprave Novo Sarajevo je provedeno na način da su u vrsti za prepoznavanje stajale četiri osobe, tj. optuženi i tri policajaca, od kojih je jedan bio Mahmutović Azem, policajac koji je neposredno prije toga uzimao izjavu od optuženog, dok je još jedan iz vrste bio policajac kojeg je optuženi prethodno vidio u policijskog stanici prilikom ispitivanja i kojeg je mogao prepoznati i takođe izdvojiti iz daljeg prepoznavanja, kako je to svjedok Aliju Fadil detaljno objasnio u svom iskazu datom na glavnom pretresu, a što potvrđuje i zapisnik o prepoznavanju od 27.09.2005. godine. Prema tome, izbor se za svjedoka prilikom prepoznavanja sveo na samo dva lica, što je po ocjeni ovog vijeća direktno u suprotnosti sa članom 85. stav 3. ZKP BiH i predstavlja nezakonit dokaz, odnosno dokaz pribavljen bitnim povredama odredaba krivičnog postupka u smislu člana 10. ZKP BiH na kojem se ne može zasnivati presuda.

Kako prepoznavanje optuženog koje je izvršio svjedok Aliju Fadil, osim snimka sigurnosne kamere iz prostorija „Gorenje servisa“ iz kojeg se jedino može zaključiti da lice koje izvršilo provaljivanje i krađe svojom fizičkom konstitucijom podsjeća na optuženog i da se očito radi o istoj osobi u obje krađe (13.08. i 29.08.2005. godine), predstavlja jedini dokaz koji povezuje optuženog sa krivičnopravnim radnjama iz tačaka 3. i 4. optužnice, to je sa izdvajanjem dokaza o prepoznavanju optuženog od strane svjedoka Aliju Fadila kao nezakonitog dokaza, te imajući u vidu da nema nikakvih drugih dokaza protiv optuženog, odnosno da je činjenično stanje razjašnjeno, ovo vijeće je ocijenilo da nije dokazano da je optuženi počinio krivična djela za koja je optužen tačkama 3. i 4. optužnice, pa je u skladu sa tim preinačilo pobijanu presudu u odnosu na tačke 3. i 4. izreke i optuženog, na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH, oslobodilo od optužbe da je počinio produženo krivično djelo teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a) KZ BiH.

Isprave koje se pronađene u stanu koji je iznajmljivao optuženi u ul. Envera Šehovića broj 36/III u Sarajevu i privremeno oduzete prema potvrdi od 09.09.2005. godine, po ocjeni ovog vijeća predstavljaju isprave koje su bile namjenjene izvršenju krivičnih djela i postoji opasnost da iste, u slučaju da ne budu oduzete od optuženog, budu iskorištene za izvršenje krivičnih djela, iz kog razloga je vijeće u odnosu na navedene isprave izreklo mjeru bezbjednosti oduzimanja predmeta iz člana 74. KZ BiH.

U skladu sa članom 188. stav 2. ZKP BiH troškovi u pogledu krivičnih djela za koja je optuženi oslobođen optužbe padaju na teret budžetskih sredstava, dok je vijeće odlučilo da u skladu sa članom 188. stav 4. ZKP BiH optuženog oslobodi i obaveze naknade troškova u pogledu djela za koje je oglašen krivim, imajući u vidu da je nazaposlen i da ne raspolaže nikakvim stalnim izvorom primanja niti imovinom u BiH, a plaćanjem bi bilo dovedeno u pitanje i njegovo izdržavanje.

Iz navedenih razloga a na osnovu člana 314. stav 1. ZKP BiH vijeće Apelacionog odjeljenja je preinačilo prvostepenu presudu na način opisan u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR
Emir Neradin

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.